

Република Србија
УСТАВНИ СУД
Број: Уж-1154/2010
24-10 2011. год,
Београд

Уставни суд, у саставу: заменик председника др Марија Драшкић, и судије др Оливера Вучић, Братислав Ђокић, Весна Илић Прелић, др Горан Илић, Агнеш Картаг Одри, Катарина Манојловић Андрић, мр Милан Марковић, др Боса Ненадић, Милан Станић, др Драган Стојановић, мр Томислав Стојковић, Сабахудин Тахировић и Предраг Ћетковић, у поступку по уставној жалби Сање Рогуља Вељаноски из Сремске Митровице, на основу члана 167. став 4. у вези са чланом 170. Устава Републике Србије, на седници одржаној 15. септембра 2011. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Одбацује се уставна жалба Сање Рогуља Вељаноски изјављена против Одлуке Народне скупштине о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности („Службени гласник РС“, број 111/09).

Образложење

1. Сања Рогуља Вељаноски из Сремске Митровице изјавила је 1. фебруара 2010. године уставну жалбу против Одлуке Народне скупштине о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности („Службени гласник РС“, број 111/09), због повреде начела забране дискриминације из члана 21. Устава Републике Србије, повреде права из чл. 23, 32, 36, 42, 51, 53. и 60. Устава, као и повреде чл. 6, 8, 13. и 14. Европске конвенције за заштиту људских права, члана 1. Протокола 1 и члана 1. Протокола 12 уз Европску конвенцију.

2. Сагласно члану 170. Устава Републике Србије, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката или радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту. Поступак по уставној жалби се, у смислу одредбе члана 175. став 3. Устава, уређује законом.

Одредба члана 82. став 1. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, број 109/07) је по својој садржини истоветна одредби члана 170. Устава.

3. У спроведеном поступку Уставни суд је утврдио да се уставном жалбом оспорава Одлука Народне скупштине о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности („Службени гласник РС“, број

111/09) из разлога што подносиатеља уставне жалбе није изабрана за судију, иако је поднела пријаву за Апелациони суд у Београду, Апелациони суд у Новом Саду. Привредни апелациони суд, Виши суд у Београду, Виши суд у Новом Саду, Виши суд у Сремској Митровици, Виши суд у Шапцу, Основни суд у Сремској Митровици, Управни суд, Привредни суд у Сремској Митровици, Виши прекршајни суд, Прекршајни суд у Сремској Митровици и Прекршајни суд у Руми, а сматра да испуњава све услове за избор судије.

Оспорена одлука не садржи поуку о правном средству.

4. Одредбом члана 198. став 2. Устава Републике Србије утврђено је да законитост коначних појединачних аката којима се одлучује о праву, обавези или на закону заснованом интересу подлеже преиспитивању пред судом у управном спору, ако законом није предвиђена другачија судска заштита.

Одредбама члана 3. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 111/09) прописано је да у управном спору суд одлучује о законитости коначних управних аката, осим оних у погледу којих је предвиђена другачија судска заштита (став 1.), као и да у управном спору суд одлучује и о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита (став 2.). Према одредби члана 18. став 1. овог закона, тужба у управном спору подноси се у року од 30 дана од дана достављања управног акта странци која је подноси или у законом прописаном краћем року.

5. Уставни суд сматра да из цитираних одредаба Устава и Закона о управним споровима произлази да је подносиатеља уставне жалбе имала право да тужбом у управном спору побија Одлуку Народне скупштине о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности, иако о томе није била поучена од стране доносиоца оспореног акта.

С обзиром да подносиатеља није искористила правно средство за заштиту својих права - тужбу у управном спору, а да се уставна жалба може изјавити само под условом да су исцрпљена или да нису предвиђена друга правна средства, Уставни суд је, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 4) Закона о Уставном суду, уставну жалбу одбацио као недопуштену.

Како је неспорно да подносиатеља уставне жалбе није била поучена о могућности покретања управног спора, Уставни суд констатује да подносиатеља не сме сносити штетне последице изостајања поуке о правном средству у оспореном акту, те да, сагласно одредбама члана 198. став 2. Устава и члана 18. став 1. Закона о управним споровима, у року од 30 дана од дана пријема овог решења, може поднети тужбу Управном суду, ради оцене законитости оспореног акта.

6. Полазећи од изложеног, Уставни суд је, на основу одредбе члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, решио као у изреци.

ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА
УСТАВНОГ СУДА
др Марија Драшкић, с.р.

ЗА ТАЧНОСТ ОТПРАВКА:

M. Dragičević